

ଆଲ୍ଲାବାବା

ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ଆଲିବାବା

ଚିତ୍ରବାଦକ :

ଅଧ୍ୟାପକ ଶ୍ରୀଧର ଦାସ

ସମ୍ପାଦକ

ପ୍ରକାଶକ :

ଶ୍ରୀ ଅକ୍ଷୟମ ମହାପାତ୍ର

ବ୍ରହ୍ମ-ମନ୍ଦିର

କଟକ-୨ : ବାହୁସୁର

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ :

ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୧୯୭୪

ମୁଦ୍ରକର :

ଶ୍ରୀ ପୃଷ୍ଠିଚନ୍ଦ୍ର ଦାଶ

ଅନନ୍ତା ପ୍ରେସ

ଭୁବନେଶ୍ୱର : କଟକ-୮

ମୂଲ୍ୟ—ଏକଟଙ୍କା ପଚାଶ ପଇସା

ଆଲିବାବା

ଆଲିବାବା ବଣରେ କ'ଣ ଦେଖିଲା ?

ଅମ ଭାରତର ପଶ୍ଚିମ ଦିଗକୁ ବହୁ ଦୂରରେ ପାରୁଧ୍ୟ ବୋଲି ଗୋଟିଏ ଦେଶ ଅଛି । ଆଜିକାଲି ସେ ଦେଶକୁ ‘ଇରାନ’ କୁହାଯାଏ । ସେ ଦେଶର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ମୁସଲମାନ । ଗୋଟିଏ ମୁସଲମାନ ପରିବାରରେ ଯୋଡ଼ିଏ ଭାଇ ଥିଲେ । ଜଣକର ନାମ ଥିଲା କାସିମ୍ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକର ନାମ ଆଲିବାବା । ବାପ ମରିଯିବା ପରେ ଦୁଇ ଭାଇ ଭିନ୍ନ ହୋଇଗଲେ । ବାପ ଗରିବ ଥିଲା । ସେ ମଲବେଳକୁ ଯତ୍ନ କିଛି ସାମାନ୍ୟ ଟଙ୍କା କଞ୍ଚି ଥିଲା, ତାକୁ ଦୁଇ ଭାଇ ବାଣ୍ଟି ନେଲେ । ଘର ଖଣ୍ଡିକ ବି ଦୁଇଭାଗ ହୋଇଗଲା ।

ଦୁଇ ଭାଇ ପଡ଼ିଶା ହୋଇ ରହିଲେ । ଭିନ୍ନ ହେବାର କିଛି ଦିନ ପରେ କାସିମ୍ ଗୋଟିଏ ଧନୀ ଘରେ ବାହାହେଲା । ତା ଶ୍ଵଶୁରର ଅନେକ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା । ସେ କାସିମ୍‌କୁ ଗୋଟିଏ ମାଲ-ଗୋଦାମ ଓ ବହୁତ ଟଙ୍କା ସୁନା ଯୋଡ଼ୁକ ଦେଲା ।

ଆଲିବାବା ମଧ୍ୟ ବିବାହ କଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ଶ୍ଵଶୁର ଭାରି ଗରିବ । ଯୋଡ଼ୁକ ଦେବ କାହୁଁ ? ଆଲିବାବା ତାର ଭଉଁସ ଚାଲିଥିବା ଘରେ ଭାରିଯାକୁ ଘେନି ରହିଥାଏ । ବଟେରେ କାଠ ହାଣି ଚାକୁ ବଜାରରେ ବିକି ଯାହାପାଏ, ସେଥିରେ ଅତି କଷ୍ଟରେ ଚଳେ । ଜଙ୍ଗଲରୁ କାଠ ଅଣିବାପାଇଁ ତାର ତିନୋଟି ଗଧ ଥିଲେ । ସମ୍ପତ୍ତି ବୋଇଲେ ତାର ଏଇ ଗଧ ତିନୋଟି ।

ଏଣେ ବିଭାହେଲ ପରେ କାସିମର ଆବସ୍ଥା ବଦଳି ଗଲା ।
ସେ ଭଲ ଘର କଲ; ସୁଖରେ ଚଳିଲା । ତାର କିଛି ଅଭାବ
ରହିଲା ନାହିଁ ।

ଦିନେ ଆଲିବାବା ସଙ୍ଗରେ ଗଧ ତିନୋଟିକୁ ନେଇ କାଠ
ଆଣିବାପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଗଲା । ଗଧଗୁଡ଼ିକୁ ଚରିବାକୁ ଛୁଡ଼ିଦେଇ
ସେ କାଠ ହାଣିବାରେ ଲାଗିଲା । ଏହି ସମୟରେ ସେ ଦୂରରେ
ବହୁତ ଧୂଳି ଉଡ଼ିବାର ଦେଖିଲା । ସେ ଏଥିର କାରଣ ଠାବିବା
ପାଇଁ ନାହିଁ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଧୂଳି ତା' ଆଖିକୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ।
ସେ ଦେଖିଲା, ଦଳେ ଲୋକ ଘୋଡ଼ାରେ ବସି ସେଆଡ଼କୁ ଆସୁ-
ଅଛନ୍ତି ! ଘୋଡ଼ାଙ୍କ ଗୁରୁ ଧୂଳି ଉଡ଼ି ଆକାଶକୁ ଉଠୁଛି । ତାର
ଭୟ ହୋଇଗଲା । ଏ ଲୋକଗୁଡ଼ାକ କିଏ ? କୁଆଡ଼ୁ ଆସିଲେ ?
ବଣ ଭିତରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ସେ ଭାବିଲା, ଏମାନେ ଚୋର
ଡକାଏତ ହୋଇଥିବେ । ବଣଭିତରେ କେଉଁଠି ଲୁଚି ରହୁଥିବେ ।
ଚୋରମାଲ ଆଣି ଆସୁଥିବେ । ସେ ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ଗଛ
ଉପରକୁ ଚଢ଼ିଯାଇ ଗହଳିଆ ଡାଳପତ୍ର ଭିତରେ ଲୁଚି ବସିଲା ।
ତଳୁ କେହି ତାକୁ ଦେଖିପାରିବାର ଭୟ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତଳେ
କେହି ଗଲେ ସେ ଦେଖିପାରିବ । ଗଛଟି ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ପାହାଡ଼
ଉପରେ ଥିଲା । କଷ୍ଟ କରି ସେତେ ଉଚ୍ଚକୁ କେହି ଯିବନାହିଁ ।

ଆଲିବାବା ପ୍ରଥମ ଆଡ଼ୁଆଳରେ ଲୁଚି ବସି ରହିଲା ।
ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ଘୋଡ଼ା ଚଳାଇ ସେଇ ପାହାଡ଼ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ।
ଆଲିବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ଗଣି ଦେଖିଲା, ଗୁଳିଣ ଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ
ଗୁଳିଣଟି ଘୋଡ଼ା । ଏମାନେ ଯେ ଚୋର, ଏ ବିଷୟରେ ତାର

ଫେରି ରହିଲ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଚୋର କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ।
ଚୋରମାଲ ଘେନି ଫେରିଛନ୍ତି ।

ସେମାନେ ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କୁ ଛୁଡ଼ା କରିବା ପାଇଁ ପଡ଼ିଲେ
ଓ ଲଗାମକୁ ଧରି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗଛରେ ବାନ୍ଧି ପକାଇଲେ ।
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘୋଡ଼ା ପିଠିରୁ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ଥଳି ଆଣି
ମୁହଁରେ ବାନ୍ଧି ଦେଲେ । ଆଲିବାବା ଦେଖିଲା, ଘୋଡ଼ାମାନେ
ସେଥିରୁ ଯାନା ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତାହାପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ
ନିଜ ନିଜ ଘୋଡ଼ା ପିଠିରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ଥଳି ଆଣିଲେ ।
ଏହାକୁ ଆଣିଲା ବେଳକୁ ଖୁବ୍ ଭାସି ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ୁଥିଲା ।
ଆଲିବାବା ଭାବିଲା, ଏ ଥଳିଗୁଡ଼ିକରେ ନିଶ୍ଚୟ ଟଙ୍କା ସୁନା ଥିବ ।
ନୋହିଲେ ଏତେ ଭାସି ହୁଅନ୍ତା କାହିଁକି ? ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ
ଜଣେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଯୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲା ଓ ବେଳେବେଳେ ଅନ୍ୟ-
ମାନଙ୍କୁ ହୁକୁମ ଦେଇପରି କଥା କହୁଥିଲା । ଆଲିବାବା ଭାବିଲା,
ଏଇ ଲୋକଟି ଚୋରମାନଙ୍କର ସରଦାର ହୋଇଥିବ ।

ଆଲିବାବା ଚାହିଁ ରହିଥାଏ । ସେହି ଲୋକଟି ଆଲିବାବା
ବସିଥିବା ଗଛମୂଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଲା । ତାହାପରେ ବୁଦ୍ଧା ଗଛରେ
କେତେ ପାହୁଣ୍ଡ ଯାଇ ଛୁଡ଼ା ହୋଇ କହିଲା, “ଜାଣୁଲୁ,
ଖୋଲିଯାଆ ।” ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପଥର କବାଟପରି
ଫିଟିଗଲା । ଗୋଟାଏ ଗାତର ମୁହଁ ଦେଖାଗଲା । ଚୋରଗୁଡ଼ିକ
ନିଜ ନିଜର ଥଳି ଧରି ଜଣକ ପଛେ ଜଣେ ହୋଇ ଗାତ ଭିତରକୁ
ପଶିଗଲେ । ସଭିଙ୍କ ପଛରେ ସରଦାର ଲେ । ସେ ଯିବା ପରେ
ପଥର କବାଟ ଆସେ ଆସେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ଆଲିବାବା କିପରି ବହୁତ ଧନ ପାଇଲୁ ?

ଗୌରମାନେ ବହୁତ ବେଳଯାଏ ଗାତ ଭିତରେ ରହିଲେ । ଧରପଡ଼ିଯିବା ଭୟରେ ଆଲିବାବା ଗଛରୁ ନ ଓହ୍ଲାଇ ବସି-ରହିଲା । ଶେଷରେ ଗାତର ପଥର ଦୁଆରଟା ଫିଟିଗଲା । ପ୍ରଥମେ ସରଦାର ବାହାରକୁ ଆସିଲା । ତା ପଛେ ପଛେ ଜଣ ଜଣ ହୋଇ ଚାଲିଗଲା ଯାକ ବାହାର ଆସିଲେ । ସରଦାର କହିଲା, “ଜାଇଫୁଲ, ବୁଜି ହୋଇଯାଆ” । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦୁଆରଟା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଗୌରମାନେ ନିଜ ନିଜ ଘୋଡ଼ାରେ ଲତାମ ଲଟାଇଲେ; ଅଳମାନ ଧରି ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବସିଲେ । ସରଦାର ଆଗେ ଆଗେ ଗଲା; ଅନ୍ୟମାନେ ତା ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଲେ । ଆଲିବାବା ଦେଖିଲା, ଗୌରମାନେ ଯେଉଁଆଡ଼ୁ ଆସିଥିଲେ ପୁଣି ସେହି ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଗୌରମାନେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଯିବା ପରେ ସେ ଧୀରେ ଗଛରୁ ଓହ୍ଲାଇଲା । ସେ ବୁଦାବାଟେ ଗାତ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ଜାଇଫୁଲ, ଖୋଲିଯାଆ ।” ସତକୁ ସତ ଦୁଆରଟା ଖୋଲିଗଲା । ଗାତ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଆଲିବାବା ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଗୁହା ଦେଖିଲା । ଗୁହାରେ ଥିବା ଜନିଷମାନ ଦେଖି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । କେଉଁଠି ରେଶମଲୁଗା ଥାଏ ଥାଏ ହୋଇ ରହିଛି ତ କେଉଁଠି ସୁନାରୁପାର ଅଳଙ୍କାର ଗଦା ହୋଇଛି । ଅଟାମାନଙ୍କରେ ସୁନା ମୋହର ଓ ଟଙ୍କା ଭର୍ତ୍ତି ।

ଆଲିବାବା ଭିତରକୁ ଯିବା ପରେ ପରେ ଦୁଆରଟା ବନ୍ଦ

ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ତାର ଚିନ୍ତା ନ ଥିଲା । ଦୁଆର ଖୋଲିବାର ଉପାୟ ତାକୁ ଜଣାଥିଲା ।

ସେ ଭାବିଲା, ରୁଆଗୁଡ଼ାଏ ନେବି କାହିଁକି ? ସେ ଡିନି ଅଖା ସୁନାମୋହର ଦେନି ବାହାର ଆସିଲା । “ଜାଣୁଲୁ, ବୁଜିଯାଆ” କହିଲାମାତ୍ରେ ଦୁଆର ଫୁଟି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଗଧଗୁଡ଼ାକ ଦୁରକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଡ଼ାଇ ଆଣିଲା ଓ ପ୍ରତି ଗଧ ପିଠିରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ମୋହରବସ୍ତ୍ରା ଲଦିଲା । ତା ଉପରେ କିଛି କିଛି କାଠ ରଖି ଦେବାରୁ ମୋହରବସ୍ତ୍ରା ଆଉ ବାହାରକୁ ଦିଶିଲା ନାହିଁ । ଏହାପରେ ସେ ଗଧଗୁଡ଼ାକୁ ଅଡ଼ାଇ ଅଡ଼ାଇ ସହରରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଘର ଦୁଆର ମୁହଁରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ଗଧମାନଙ୍କୁ ଅଗଣାକୁ ନେଇ ବାହାର କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । ଗଧ ପିଠିରୁ କାଠଯାକ ଅଗଣାରେ ପକାଇ ଦେଇ ସେ ଅଖାତକ ଘରଭିତରକୁ ନେଇଗଲା । ତା ଭାରିଆ ଅଖାଗୁଡ଼ିକ ଦେଖି କହିଲା, “ଆଜି ଏ କଅଣ ଆଣି ଆସିଛ ?” ଆଲବାବା ତାକୁ ରୁପ୍ ରହିବାକୁ କହି ଅଖାରୁ ମୋହର ଗୁଡ଼ିକ ଅଜାଡ଼ିଦେଲା । ତା ଭାରିଆ ନିଜ-ଜୀବନରେ ଗୋଟାଏ ହେଲେ ସୁନା ମୋହର ଦେଖି ନ ଥିଲା, ଏବେ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ସୁନା ମୋହର ତା ଘରେ ଗଦା ହେବାର ଦେଖି ତା ତୁଣ୍ଡରୁ କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ ।

ଆଲବାବା ତା ଭାରିଆକୁ କହିଲା, “ସେମିତି ଚାହିଁଛୁ କାହିଁକି ? ଆ, ମୋହରଯାକ ଗଣି ରଖିଦେବା ।” ଭାରିଆ କହିଲା, “ତମର ଯଉଁ ବୁଦ୍ଧି ! ଦୁହେଁ ରତ୍ନଯାକ ବସି ଗଣିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସରବ ନାହିଁ ।” ଆଲବାବା କହିଲା, “ତାହାହେଲେ ଗୋଟିଏ କଥା କରିବା । କାର୍ଯ୍ୟ ଘରକୁ ଯାଇ ତୋ ଯାଆଠାରୁ ମାଣଟା

ମାଗିଆଣ । ମାଣରେ ମାପି ମୋହରଗୁଡ଼ାକ ଲୁଗୁଇ ରଖିଦେବା ।”

ଆଲିବାବାର ଭଉଁସା କାସିମ ଦରକୁ ଯାଇ ତା ଯାଆକୁ ମାଣ ମାଗିଲା । କାସିମ ଭଉଁସା କମ୍ ଚାଲିବା ଦୁହେଁ । ସେ ଭାବିଲା, ଆଲିବାବାର ଧାନ ଗୁଡ଼ିକ କାହୁଁ ଏତେ ଆସିଲା ଯେ ସେ ମାପିବା ପାଇଁ ମାଣ ଖୋଜୁଛି ? ଏ ଓଲଟି ଅଣିଲେ ନାର ଆର ଓଲଟି ନଥାଏ । ଅଜ୍ଞା, ସେ ଆଜି କଅଣ ଆଣିଛି ଜାଣିବା ।” ଏହିପରି ବାବୁର ସେ ମାଣ ପଛରେ ଟିକିଏ ମହମ ମରି ମଣିଷ ଦେଇ କହିଲା, “ମାଣ ନେଇଯାଆ । ତମ କାମ ସାରି ଦେଇଯିବ । ସକାଳୁ ଆମର ଦରକାର ହେବ ।”

ଆଲିବାବାର ଭଉଁସା ମାଣ ନେଇ ଆସିଲା । ଗିରସ୍ତ ଭଉଁସା ଦୁହେଁ ମୋହରତକ ମାପି ଦର ଭିତରେ ଲୁଗୁଇ ରଖିଲେ । ବଡ଼ ଅଧସରକି ମସା ସରିଲା । ତହୁଁ ଆଲିବାବାର ଭଉଁସା କାସିମ୍ ଦରକୁ ଯାଇ ମାଣଟି ଫେରାଇ ଦେଇ ଆସିଲା ।

କାସିମର ଭଉଁସା ଦେଖିଲା, ମାଣରେ ସେ ଯେଉଁଠି ମହଣ ଲଗାଇ ଥିଲା, ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ସୁନା ମୋହର ଲାଗିଛି । ସେ କାବା ହୋଇଗଲା । ଆଲିବାବା କାହୁଁ ଏତେ ମୋହର ପାଇଲା ଯେ ତାକୁ ଗଣି ନ ପାରି ମାଣରେ ମାପିଲା । ଏତକ ବେଳକୁ କାସିମ ଗୋଦାମରୁ ଦରକୁ ଫେରିଲା । ତା ଭଉଁସା କହିଲା, “ହଇଏ, ତୁମେ ପର ଧନୀ, ଆଲିବାବା ଗରିବ ! ଜାଣିଛ, ଏ ଦରେ ଏତେ ମୋହର ଯେ ସେ ଗଣି ପାରୁନାହିଁ । ମାଣରେ ମାପି ରଖୁଛି ।” କାସିମ ପଚାରିଲା, “ତୁମେ କିପରି ଜାଣିଲ ଯେ, ତା ଦରେ ଏତେ ମୋହର ଅଛି ?” ତହୁଁ ତା’ ଭଉଁସା ସବୁକଥା କହି ମାଣରେ ଲାଗିଥିବା ମୋହରଟି ଦେଖାଇଦେଲା ।

ସେ ରାତିଟି କାସିମକୁ ନଦ ହେଲନାହିଁ । ସେ ଭାବୁଥାଏ,
ଆଲିବାବା କାହୁଁ ଏତେ ମୋହର ଆଣିଲ ?

କାସିମ୍ କପର ମଲ୍ ?

ସକାଳ ହେଲକ୍ଷଣି କାସିମ୍ ଆଲିବାବା ଘରକୁ ଯାଇ ସେ
କେଉଁଠୁ ଏତେ ମୋହର ପାଇଲବେଳି ପଚାରିଲା । ପ୍ରଥମେ
ଆଲିବାବା ଫାଙ୍କି ଦେଉଥିଲା; କିନ୍ତୁ କାସିମ୍ ମୋହରଟି ଦେଖାଇ
ସବୁ କଥା କହିବାରୁ ତାହା କିଛି ବୁଝି ଦିଶିଲା ନାହିଁ । ସେ
ଦେଖିଲା କାସିମ୍‌ଠାରୁ ପ୍ରକୃତ କଥା ଲୁଚାଇ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ
ସେ ଚରମମାନଙ୍କର ଗୁହ୍ୟ ଭିତରେ ଥିବା ଧନ ଭଣ୍ଡାର ବିଷୟ
କହିଲା ଓ ସେ ଆଣିଥିବା ସୁନାରୁ ଅଧେ ଦେବ ବୋଲି କହିଲା ।
କିନ୍ତୁ କାସିମ୍ ସେତକରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ଲୋକ ନୁହେଁ । ସେ
ଗୁହ୍ୟ କେଉଁଠି, କିପରି ଗୁହ୍ୟ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଆସିଦେବ, ଏସବୁ
ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଲା । ଆଲିବାବା ବୁଝିଗଲା ଯେ କାସିମ୍ ସେଠାରୁ
ଧନ ବୋହୁ ଆଣିବାକୁ ବିଚାରୁଛି । ସେ କହିଲା, “ଘର, ସେଥିରୁ
ତୁମକୁ କ'ଣ ମିଳିବ ? ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଯାହା ସେଠାରୁ
ଆଣୁଥିବି, ତୁମକୁ ଅଧେ ଦେଉଥିବି ।” ତଥାପି କାସିମ୍ ଜିଦ୍ ଧରିଲା,
ତାକୁ ସେ ଗୁହ୍ୟର ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ନୋହିଲେ ସେ
କାମକୁ ସବୁ କଥା ଜଣାଇ ଦେବ । ତାହାହେଲେ କାମ ତାର
ଧନ ନେଇଯିବେ ଓ ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖିବେ । ଆଲିବାବାର
ଉପାୟ କ'ଣ ? ସେ ଘରକୁ ଗୁହ୍ୟର ସମ୍ମାନ ବଢାଇ ଦେଲା ଓ

ଗୁହାର ଦୁଆର ଖୋଲିବା ଓ ବନ୍ଦ କରିବାର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ କହିଦେଲା ।

କାସିମ୍‌ର ମନ ଅଥୟ । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦଶଟି ଗଧ ଓ ଗୁଡ଼ଏ ଅଣା ଯୋଗାଡ଼ କରି ବଣକୁ ବାହାରିଲା । ଗୁହାର ଠିକଣା ଜାଣିଥିବାରୁ ସେ ସହଜରେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ଗଧମାନଙ୍କୁ ଗଛରେ ବାନ୍ଧ ଦେଇ ଗୁହା ଦୁଆର ପାଖେ ଛୁଡ଼ା ହୋଇ କହିଲା, “ଜାଇଫୁଲ, ଖୋଲିଯାଆ ।” ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୁଆର ଖୋଲିଗଲା ଓ ସେ ଗୁହା ଭିତରକୁ ପଶିଗଲା ।” ତା ପଛେ ପଛେ ଦୁଆର ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । କାସିମ୍ ଗୁହା ଭିତରେ ଧନରତ୍ନ ଦେଖି କାବା ହୋଇ କିଛି ସମୟ ରହିଗଲା । ଓଃ, ଏତେ ଧନ କେବେ ସେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦୁଃଖା କଲ୍ଲୁନା କରି ନ ଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ତାର ମନେ ପଡ଼ିଲା, ସେ ଏ ସବୁ ନେବାକୁ ଆସିଛି । ସେ ଗୁଡ଼ଏ ସୁନା ବୋହୁ ନେଇ ଦୁଆର ମୁହଁ ପାଖରେ ରଖିଲା । ଦଶଟି ଗଧର ବୋହୁ ହେଲାଭଳି ସୁନା ହେବାରୁ ସେ ବାହାରକୁ ଆସିବାକୁ ବଞ୍ଚିଗଲା । କିନ୍ତୁ ହାୟ ! ଏଥିମଧ୍ୟରେ ସେ ଧନରତ୍ନ ଦେଖି ଏତେ ଭୋଲ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେ ଦୁଆର ଫିଟାଇବା ପାଇଁ କ’ଣ କହିବାକୁ ହେବ, ସେ କଥା ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା । ସେ ଯେତେ ଫୁଲର ନାଁ ମନେ ପଡ଼ିଲା ତାକି ଦୁଆର ଖୋଲିବାପାଇଁ କହିଲା । ‘ମଲ୍ଲୁଫୁଲ, ଖୋଲିଯାଆ’, ‘ଗୋଲାପଫୁଲ ଖୋଲିଯା’, ‘ମରୁଆଫୁଲ ଖୋଲିଯା’ ଏହିପରି ଯେତେ କହିଲେ ଦୁଃଖା ଦୁଆର ଖୋଲିଲା ନାହିଁ । ଭାଗ୍ୟ ଖରାପ ବେଳକୁ ତାର ଏବେ ଫୁଲ ନାଁ ମନେ ପଡ଼ିଲା, କିନ୍ତୁ ଜାଝିଫୁଲ ନାଆଁଟି ମନେ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ସେ ଗୁହା ଭିତରେ ଅନେକ ବେଳଯାଏ ବୁଲି ବୁଲି ଥକ୍କା ହୋଇ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

କିପରି ବାହାରକୁ ଆସିବ, ଉପାୟ ଦିଶିଲା ନାହିଁ ।

ଖରବେଳକୁ ଚୋରମାନେ ଆସି କାମିନ୍ର ଗଧମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । କେତେଜଣ ଚୋର ଖଣ୍ଡା ଧରି ଗୁହାର ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଜଗି ରହିଲେ । ଆଉ କେତେଜଣ ଆଖପାଖ ଜଙ୍ଗଲ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଲେ । ‘ସରଦାର ଜାଣୁଥିଲୁ, ଖୋଲି-ମାଆ’ କହିଲା ମାନ୍ଦକେ ଦୁଆର ଖୋଲିଗଲା । ସେ ଓ ଆଉ କେତେଜଣ ଖଣ୍ଡା ଧରି ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ଦୁଆର ଖୋଲିଲାଣି କାମିନ୍ ପଳାଇ ବାହାର ଯିବାକୁ ବସିଲା । କିନ୍ତୁ ଦୁଆରଟା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା । ଚୋରମାନେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ତାକୁ ହାଣି ଚାରିଗଡ଼ କରିଦେଲେ ।

ସେମାନେ ଦୁଆରମୁହଁ ପାଖରେ ଥିବା ସୁନାପାକ ପୁଣି ଗୁମା ଭିତରକୁ ନେଇ ରଖିଦେଲେ । ଏଥି ପୂର୍ବରୁ ଯେ ଆଲିବାବା ତିନି ଅଣା ମୋହର ନେଇ ଯାଇଥିଲା; ତାହା ସେମାନେ ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସବୁ ଚୋର ବସି ବିଚାର କଲେ—ଏ ଲୋକଟା କିପରି ଦୁଆର ଖୋଲିବାର ଉପାୟ ଜାଣିଲା ? ଚୋରମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ସେ କୌଣସି ବାହାର ଲୋକକୁ କହିବାର ନୁହେଁ । ଅନେକ ବିଚାର ପରେ ସ୍ଥିର ହେଲା ଯେ ଗୁହାର ଦୁଆର ମୁହଁର ଦୁଇ ପାଖେ ଲୋକଟାର ଦୁଇଗଡ଼ ଲେଖାଏଁ ଟାଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ । ଯଦି କେହି କୌଣସିମତେ ଭିତରକୁ ଆସେ ସେ ଏହା ଦେଖି ଭୟରେ ପଳାଇ ଯିବ ।

ଏହାପରେ ଚୋରମାନେ ଗୁମା ଦୁଆର ବନ୍ଦ କରି ଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

କାସିମ୍‌ର ଶବକୁ କପର କବର ଦିଆଗଲା ?

ଏଣେ ସଞ୍ଜସୁଦ୍ଧା କାସିମ୍ ଘରକୁ ନ ଫେରିବାରୁ ତାର ଭାଗ୍ୟର ମନରେ ଭୟ ହେଲା । ରାତି ହେଲା, ତଥାପି କାସିମ୍ ନ ଆସିବାରୁ ସେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା । ରାତିଯାକ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ସକାଳ ହେଲାକ୍ଷଣି ସେ ଯାଇ ଆଲିବାବାକୁ କହିଲା, “କଅଣ କରିବ ? କାଲି ମୋ ଗିରଫ ଦଶଟା ଗଧ ନେଇ କେଉଁ ଗୁଡ଼ାରୁ ସୁନା ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ସଞ୍ଜ ନ ହେଉଣୁ ଫେରି ଅସିବେ ବୋଲି କହିଥିଲେ । ଏତେବେଳେଯାଏଁ ଫେରିଲେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଟିକେ ଯାଇ ବୁଝ, ସେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ?” ଆଲିବାବା ଚତୁକ୍ଷିତ ଭାବରେ ଗଧ ଡିନେ ଟିକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ବଣକୁ ଗଲା ।

ସେ ଗୁମା ପାଖେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲା ସେ ଦୁଆରମୁହଁ ପାଖରେ ଗୁମ୍ରାଏ ରକ୍ତର ଚନ୍ଦ୍ର ରହିଛି । ତା ମନରେ ଘୋର ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ସାହାହେଉ ସେ ସାହସ ବାନ୍ଧି କହିଲା, “ଜାଣୁଥିଲୁ, ଖୋଲିଯାଅ ।” ଚତୁକ୍ଷିତ ପଥର ଦୁଆର ଫିଟିଗଲା । ଭିତରକୁ ପଶିଗଲାକ୍ଷଣି ସେ ଭିତର ଦେହ ଗଡ଼ ଗଡ଼ ହୋଇ ଝୁଲୁଥିବାର ଦେଖି ସବୁ ଜାଣିପାରିଲା । ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବସ୍ତ୍ରରେ ପୂରାଇ ଗୋଟିଏ ଗଧ ପିଠିରେ ଲଦିଲା । ଆଉ ଦୁଇଟା ଗଧ ଉପରେ ବସ୍ତ୍ରାବଲେଖାଏଁ ସୁନା ଆଣି ଲଦିଲା । ଚତୁପରେ ସେ ତାହା ଉପରେ କାଠ ରଖିଦେଲା । ଦୁଆର ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ସେ ଘରକୁ ଗଲା । ସୁନାବସ୍ତ୍ରା ଲଦା ହୋଇଥିବା ଗଧ ଦୁଇଟିକୁ ଆସଣା ଅଗଣାରେ ଗୁଡ଼ାଦେଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଘରେ ଲୁଚାଇ ରଖିବାକୁ

ଭାରିଯାକୁ କହିଲା ଓ ଅନ୍ୟ ଗଧଟି ନେଇ କାସିମ୍ ଘରକୁ ଗଲା ।

କବାଟରେ ହାତ ମାରିବାମାତ୍ରେ କାସିମ୍‌ର ଦାସୀ ମର୍ଜିଆନା ଆସି କବାଟ ଫିଟାଇ ଦେଲା । ଆଲିବାବା ଜାଣେ, ମର୍ଜିଆନା ଭାରି ବିଶ୍ୱାସୀ । ତେଣୁ ତାହାକୁ କୌଣସି କଥା ନ ଲୁଚାଇ କହିଲା, “ମର୍ଜିଆନା, ଏଇ ବସ୍ତାରେ କାସିମ୍‌ର ଶବ ଅଛି । ଘର ଭିତରକୁ ନେଇ ଯାଆ । ଭାଡ଼ଜକୁ କହ, ସେ କନ୍ଦାକଟା କରିବେ ନାହିଁ । ରୋଗମାନେ ତାଙ୍କୁ ହାଣି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରିଛନ୍ତି, ଏକଥା ଯେପରି କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି । ବୁଲ; ତୋ ସାଆନ୍ତାଣୀକୁ ମୁଁ ସବୁ ବୁଝାଇ କହିଦେବି ।”

ମର୍ଜିଆନା ଓ ଆଲିବାବା ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ । ଆଲିବାବା ସବୁକଥା ବୁଝାଇ ଦେଇ କାସିମ୍‌ର ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହିଲା, “ଯାହା ହେବାର ହେଲାଣି । କାନ୍ଦ ବୋବାଳି ପକାଇଲେ କିଛି ଫଳ ନାହିଁ । ଏବେ ପ୍ରଧାନ କାମ ହେଉଛି କାସିମକୁ କବର ଦେବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଶବ ଦେଖିଲେ ଲୋକେ ନାନା କଥା କହିବେ । ପ୍ରକୃତ କଥା ପ୍ରକାଶ ପାଇଯିବ । କିପରି ଶବକୁ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ହେବ ମର୍ଜିଆନା ତାର ଉପାୟ କରିବ ।”

କାସିମ୍‌ର ସ୍ତ୍ରୀ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା, “ମୁଁ ଏବେ ଏକୂଟିଆ କିପରି ଚଳିବି ?” ଆଲିବାବା କହିଲା, “ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । କାସିମ୍‌ ମୋର ଭାଇ ଥିଲା । ଆମେ ଏକା ବାପର ପୁଅ । ମୁଁ ଆସି ତମ ଘରେ ରହିବି । ମୋର ଯେତେ ଧନ ଅଛି, ସେଥିରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଡୁଙ୍ଗୁଳରେ ଚଳିପାରିବା ।” କାସିମ୍‌ର ବେ ଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ନେଇ ମର୍ଜିଆନା ଘରେ ରଖି ଦେଲା । ଆଲିବାବା ଗଧଟିକୁ ତା ନିଜ ଘରକୁ ନେଇଗଲା ।

ସେଇ ଦେଉଳ ନ ଦେଉଳ ମର୍ଜିଆନା ଘରୁ ବାହାରିଲା । ଜଣେ ମୋତି ସାଥରେ ତାର ଚନ୍ଦ୍ରା ଥିଲା । ସେ ତା ଦୋକାନରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ମୋତି ଦୋକାନ ଫିଟାଉଥିଲା । ମର୍ଜିଆନା ତାକୁ ନମସ୍କାର କରି ତା ହାତକୁ ଗୋଟିଏ ମୋହର ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲା, “ମୁସ୍ତାଫା ଭାଇ, ମୋର ଗୋଟାଏ କାମ କରି ଦେବାକୁ ହେବ ।”

ସୁନାର ମୋହରଟି ପାଇ ମୁସ୍ତାଫା କାବା ହୋଇଗଲା । ତା ଜୀବନରେ ସେ ଗୋଟାଏ ମୋହର କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲା । ଭାରି ଖୁସି ହୋଇ ସେ କହିଲା, “ତୁମେ ଯାହା କହିବ, ନିଶ୍ଚୟ କରିଦେବ ।”

ମର୍ଜିଆନା କହିଲା, “ତୁମ ଛୁଞ୍ଚି ସୂତା ନେଇ ମୋ ସାଥରେ ଚାଲ । ଗୋଟାଏ ଜନିଷ ସିଲେଇ କରିଦେବ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ କଥା; ମୁଁ ତୁମ ଆଖିରେ କନା ବାନ୍ଧିଦେବି; ଯେଉଁଠାରେ ସିଲେଇ କରିବାକୁ ହେବ, ସେଇଠାରେ ଫିଟାଇ ଦେବ ।” ପ୍ରଥମେ ମୁସ୍ତାଫା ଏଥିରେ ରାଜି ହେଉ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମର୍ଜିଆନା ତାକୁ ଆହୁତ ମୋହର ଦେବ ବୋଲି ଲେଉ ଦେଖାଇବାରୁ ସେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ହୋଇଗଲା ।

ମୁସ୍ତାଫା ଆଖିରେ କନା ବାନ୍ଧିଦେଇ ମର୍ଜିଆନା ତାର ହାତ ଧରି ତାକୁ କାସିମ୍‌ର ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲା । ସେଠାରେ ତାର ଆଖିରୁ କନା ଫିଟାଇ ଦେଇ ମର୍ଜିଆନା କହିଲା, “ଏହି ଗଡ଼ଗୁଡ଼ିକୁ ଯେ ଯେଉଁଠାରେ ରହିବାର କଥା, ସେହିଠାରେ ରଖି ସିଲେଇ କରିଦିଅ । ଶୀଘ୍ର ସିଲେଇ କରି ଚାଲିଯିବ । ଗଲବେଳେ ବି ମୁଁ

ତୁମର ଆଖିକୁ ଆଗପରି ବାନ୍ଧଦେବ । ତୁମ ଦୋକାନରେ ପହଞ୍ଚି ପଢ଼ାଇ ଦେବ ।”

ମୁସ୍ତାଫା ମନରେ ନାନା ସନ୍ଦେହ ଆସିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ରୁପ୍ କରି ଗଡ଼ଗୁଡ଼ିକୁ ଯୋଡ଼ି ସଲେଇ କରିଦେଲା । ଏହାପରେ ମଜିଆନା ତା ଆଖିରେ ଅନ୍ଧପୁଟୁଳି ବାନ୍ଧି ଆଗଭଳି ତା ହାତ ଧରି ତାକୁ ତାର ଦୋକାନରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲା ଏବଂ ତାକୁ ଆଉ ଦୁଇଟି ମୋହର ଦେଲା ଓ ତାକୁ ସାବଧାନ କରି କହିଲା, “ଦେଖ, ଏକଥା ଯେପରି ଆଉ କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି ।”

ମଜିଆନା ଘରକୁ ଫେରିଆସି ପଡ଼ିଶାମାନଙ୍କୁ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା—“କାଲି ରାତିରେ ମୋ ସାଆନ୍ତଙ୍କର କାଳ ହୋଇଗଲା ।”

କାସିମ୍‌ର ଶବକୁ ଯଥାବଧି କବର ଦେବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ ।

ଆଲିବାବା କି ବିପଦରେ ପଡ଼ିଲା ?

କାସିମ୍‌ର ଶବକୁ କବର ଦିଆଯିବାର ତିନି ଶୁଦ୍ଧଦିନ ପରେ ଆଲିବାବା କାସିମ୍‌ର ଘରକୁ ନିଜର ସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ନେଇଗଲା । କାଳେ କିଏ ଦେଖି ପକାଇବ ବୋଲି ସେ ସୁନାତକ ରାତିରେ ନେଲା । କାସିମ୍‌ର ଘର ଖୁବ୍ ବଡ଼; ସେଥିରେ ବହୁତ କୋଠର ଥିଲା । ତେଣୁ ସେଥିରେ ଆଲିବାବା, ତାର ପୁଅ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ, କାସିମ୍‌ର ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ମଜିଆନାକୁ ଘେନି ତଳବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ ।

ଏଥିମଧ୍ୟରେ ରୋଜମାନେ କଅଣ କରୁଥିଲେ, ତାହା କହିବ ଦରକାର । ଆଳିବାବା ଭାଇର ଶବକୁ ନେଇ ଆସିବା ପରଦିନ ରୋଜମାନେ ଗୁମାକୁ ଆସିଲେ । ଭିତରକୁ ପଶିବାମତେ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ସେ ଶବର ଗଡ଼େ ଘୁଙ୍ଗା ନାହିଁ; କେତେ ବସ୍ତା ସୁନା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ଘରଦାର ତାର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ଆମ ଗୁମାର ସୁନାରୁପା କଥା ବାହାରର କେହି କେହି ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଲେଣି । ଗୁମାରେ ପଶିବା ଓ ବାହାରିବାର ଗୁପ୍ତ କୌଶଳ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣା । ଏଣିକି ଆମକୁ ଖୁବ୍ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଏତେ ବର୍ଷ ହେଲା କଷ୍ଟ କରି ଯେଉଁ ଧନ ସଞ୍ଚିଆସି, ତାକୁ କିଏ ଏପରି ନେଇଲେ । ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଆସିଥିଲା । ଆମେ ତାକୁ ହାଣି ପକାଇଥିଲେ । ଏବେ ଆଉ କିଏ ଜଣେ ଆସି ତା ଶବକୁ ନେଇଛି; ତା ସଙ୍ଗେ କିଛି ଧନ ମଧ୍ୟ ନେଇଛି । ଅନ୍ତତଃ ସେଇ ଲୋକଟାକୁ ଧରିବା ଦରକାର । ତା ନୋହିଲେ ଆମର ସବୁ ପରିଶ୍ରମ ବୃଥା । ଆମ ଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ସହରକୁ ଯାଇ ସେ ଶବ ବିଷୟରେ ଖବର ଆଣିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଯିବ, ସେ ଖବର ଆଣି ନ ପାରିଲେ କିମ୍ବା ଭୁଲ ଖବର ଆଣିଲେ, ତାକୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ ।”

ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସବୁ ଚୋର ରାଜି ହୋଇଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ ସେ ଶବର ଖବର ଆଣିବାକୁ ସହରକୁ ଗଲା । ସେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଭଳି ଡୋଷାକ ପିନ୍ଧି ସହରର ରାସ୍ତାମାନଙ୍କରେ ବୁଲିଲା; ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲା; କିନ୍ତୁ ଗଡ଼ ଗଡ଼ ହୋଇଥିବା ଶବ ବିଷୟରେ କାହାରଠାରୁ କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ପାରିଲା ନାହିଁ । ତା ଆରଦିନ ଅନ୍ଧାରୁଆରୁ ସେ ବାହାର ପଡ଼ିଲା ।

ସେତେବେଳକୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକେ ଉଠି ନ ଥିଲେ । କେବଳ ମୁସ୍ତାଫା ଉଠି ହୋକାନରେ ତା କାମ ଆରମ୍ଭ କରୁଥିଲା । ଶ୍ଵେର ତା ପାଖକୁ ଯାଇ ଗପ ଲଗାଇ ଦେଲା । ଶ୍ଵେର କହିଲା, “ଭାଇ, ତୁମେ ତ ଖୁବ୍ ବୁଢ଼ା ହେଲଣି । ତେବେ ବି ଅନ୍ଧାରୁଆରୁ କାମରେ ଲାଗିଯାଇଛ । ଏ ବୟସରେ କୁହୁ ସୂତାରେ କାମ କରୁଛ କିପରି ? ପୁଣି ଏଭଳି ଅନ୍ଧାରରେ ?”

ମୁସ୍ତାଫା କହିଲା, “ତୁମେ ବୋଧହୁଏ ଏ ସହରର ବାସିନ୍ଦା ନୁହଁ । ଏ ମୁସ୍ତାଫାକୁ କିଏ ନ ଜାଣେ ? ମୁଁ ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲାଣି ସିନା; କିନ୍ତୁ ଖୋଦାଙ୍କ ମେହେରବାନିରୁ ମୋ ଆଖି ଦୁଇଟା ଖୁବ୍ ଭଲ ଅଛି । ଏ କି ଅନ୍ଧାର ! ଥରେ ଏହାଠାରୁ ବଳି ଅନ୍ଧାରରେ ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଶବକୁ ସୀଲି ଦେଇଥିଲି ।”

ଏହା ଶୁଣି ଶ୍ଵେରର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । କିଛି ନ ଜାଣିଲା ପରି କହିଲା, “ମୋତି ଭାଇ, ଶବଟାକୁ ସୀଲିଥିଲୁ କାହିଁକି ?” ମୁସ୍ତାଫା କହିଲା, “ଶବଟା ଗୁରୁଗଡ଼ ହୋଇଥିଲା । ମୁଁ ତାକୁ ଯୋଡ଼ି ସିଲାଇ କରିଦେଲି । ସେଥିପାଇଁ ବେଶ୍ ମଜୁରି ବି ପାଇଥିଲି ।” ଶ୍ଵେର ବୁଝିଲା, ଏଇ ଲୋକଠାରୁ ସବୁ ଖବର ମିଳିବ । ସେ ଗପ କରୁ କରୁ ମୁସ୍ତାଫାଠାରୁ ସବୁ କଥା ଆଦାୟ କରି ନେଲା ପରେ କହିଲା, “ଆଜ୍ଞା ଭାଇ, ମୋତେ ସେ ଘରଟା ଦେଖାଇ ପାରିବ ?” ଏହା କହି ସେ ମୁସ୍ତାଫା ହାତକୁ ଗେଟିଏ ମୋହର ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

ମୁସ୍ତାଫା କହିଲା, “ସେ ଘରଟା ଦେଖାଇ ଦେବାରେ ମୋର କିଛି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟା ମୋ ଆଖିରେ ଗୋଟାଏ କନା ବାନ୍ଧି ମୋତେ ଦୋକିମୁହାଁ କରିଦେଇଥିଲା ।”

ଓ ପୁଣି ତା ଘରୁ ଆଣି ଦୋକାନରେ ଛୁଡ଼ି ଦେଇଥିଲା ।” ଚୋର କହିଲା, “ବେଶ୍, ମୁଁ ସେହିପରି ତୁମ ଆଣି ବନ୍ଦ କରି ସଙ୍ଗରେ ଯିବି । ତୁମେ ସେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଅଖିରୁ କନା ଫିଟାଇ ଦେବ ।” ଏହା କହି ସେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୋହର ବଢ଼ାଇଦେଲା ।

ମୋହର ଦୁଇଟି ପାଇବାରୁ ମୁସ୍ତାଫା ଆନନ୍ଦରେ ବାହାରିଲା । ଚୋର ତା ଆଖିରେ କନା ବାନ୍ଧିଦେଇ ତା ପାଖେ ପାଖେ ଚାଲିଲା । ଶେଷରେ କାସିମ୍‌ର ଘର ପାଖରେ ରହିଯାଇ କହିଲା, “ଏଇ ଘରର ଗୋଟାଏ କୋଠରରେ ମୁଁ ଶବ୍ଦଟାକୁ ଫିଲେଇ କରିଥିଲି ବୋଲି ମୋର ମନେ ହେଉଛି । ଅବଶ୍ୟ ଠିକ୍ କରି କହି ପାରୁନାହିଁ ।”

ଚୋର ମୁସ୍ତାଫାକୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ଘାବିଲା, “ମୋର କାମ ହୋଇଗଲା । ଘରଟା ଦେଖା ହେଲା; ଏଣିକି ଯାହା କରିବାର କଥା ସରଦାର କରିବ ।” ସେ ଶାନ୍ତି ଏ ଚକ୍ଷୁଡ଼ି ଆଣି ସେ ଘର କବାଟରେ ଗୋଟାଏ ଛକି ମାରି ବଣର ସାଥୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ଆଲିବାବାର ଘର ଚନ୍ଦ୍ରିହେଲା ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ମୁସ୍ତାଫା ଓ ଚୋର ଚାଲିଯିବାର କିଛି ସମୟ ପରେ ମର୍ଜିଆନା କୌଣସି କାମରେ ବାହାରକୁ ଗଲା । ଫେରି ଆସିଲା ବେଳକୁ କବାଟରେ ଚକ୍ଷୁଡ଼ିର ଛକିଟାଏ ଦେଖିଲା । ସେ ଘାବିଲା, “ଆମ କବାଟରେ ଏପରି ଛକିଟାଏ କିଏ କାହିଁକି ଦେଇଛି ।

ବୋଧହୁଏ କେହି ଜଣେ ଆମର ଅନସ୍ତ୍ର କରବାପାଇଁ ଏପରି କରୁଛି ।” ଏହା ବିରୁଦ୍ଧ ସେ ଆଉ ଖଣ୍ଡିଏ ଚକ୍ଷୁକ୍ତ ଆଣି ଆଖପାଖର ଆଠ ଦଶଟା ଘରର କବାଟରେ ସେହିପରି ଛକ କରାଦେଲା । କିନ୍ତୁ ଘରେ ଏକଥା କାହାରିକୁ କିଛି କହିଲ ନାହିଁ ।

ତେଣେ ସରଦାର ଶୁଣିଲା ଯେ ସେ ଯେଉଁ ଲୋକକୁ ଓଠାଇଥିଲା, ସେ ଘରର ସନ୍ତାନ ପାଇଛି ଓ ସେ ଘରର କବାଟରେ ଛକ ଚିହ୍ନ ଦେଇ ଆସିଛି । ତତ୍ପରେ ସେ ତାର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ତୁମେମାନେ ସବୁ ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଲୋକାଏ ବାଣି ହୋଇ ସହରକୁ ଚାଲ । ଯିଏ ସନ୍ତାନ ନେଇ ଆସିଛି, ସେଇ ଏକା ମୋ ସାଥୀରେ ଯିବ । ସହରରେ ଯେଉଁ ଚଉଛକ ଅଛି, ସେହିଠାରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭେଟ ହେବ ।”

ସମସ୍ତେ ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଲୋକାଏ ହୋଇ ସହରକୁ ଗଲେ । ସନ୍ତାନ ନେଇଥିବା ଗୌର ସରଦାର ସାଥୀରେ ଗଲା । ସେ ଦୁହେଁ ଗୋଟିଏ ଗଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଗୋଟିଏ ଘରର କବାଟରେ ଚକ୍ଷୁକ୍ତର ଛକ ଦେଖି ଗୌର କହିଲା, “ସରଦାରଜୀ, ଏଇ ଘର ।” କିନ୍ତୁ ସରଦାର ଦେଖିଲା, ସେ ଯାଡ଼ରେ ଯେତେ ଘର, ସବୁ ଘରର କବାଟରେ ସେହିପରି ଛକ ଅଛି । ସରଦାର ତାର ସାଥୀ ଗୌର ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା, “ତୁ ଆମକୁ ଆଣି ମିଛରେ ହଇଶାରେ ପକାଇଲୁ । ଏତେ ଘରରେ ତ ଏକାଠିଲ ଚିହ୍ନ । କେଉଁ ଘରଟା ଜଣାଯିବ କିପରି ?” ଦୁହେଁ ଯାକ ଚଉଛକ ରାସ୍ତାକୁ ଆସିଲେ । ସେଠାରେ ଦଳର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଭେଟ ହେଲା । ସମସ୍ତେ ନିରାଶ ହୋଇ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଫେରିଗଲେ ।

ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ଦଳର ସଭା ହେଲା । ସଭାରେ ସ୍ଥିର ହେଲା ଯେ, ଯେଉଁ ଜଣକ ଖବର ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲା, ସେ ମିଛ ଖବର ଦେଇଛି । ତେଣୁ ତାକୁ ବଧ କରାଯିବ । ସେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରି କହିଲା, “ମୁଁ ଠିକ୍‌ରୂପେ କାମ କରିପାରିନାହିଁ ।”

ସରଦାରର ଆଦେଶରେ ଦଳର ଜଣେ ଲୋକ ଖଣ୍ଡାରେ ସେହି ଘେରର ମୁଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡି ଅଲଗା କରିଦେଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ଘର ଠିକ୍‌ କରିବାକୁ ହେବ । ଆଉ ଜଣେ ଘେର ଏହି କାମ ପାଇଁ ବାହାରିଲା । ସେ ସହରକୁ ଯାଇ ମୁସାଫି ସାହାଯ୍ୟରେ ଆଲିବାବାର ଘର ଠାବ କଲା । ସେ କବାଟରେ ଛକି ନ ଦେଇ ନାଲିଖଡ଼ରେ ଘରର କାନ୍ଥରେ ଗୋଟିଏ ଗାର ପକାଇ ଆସିଲା । ସେ ଭାବିଲା କାନ୍ଥ ଦାଡ଼ରେ ଗ୍ରେଟିଆ ନାଲିଗାରଟା କେହି ଦେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ସେ ଫେରିଯାଇ ସାଥୁମାନଙ୍କୁ ସବୁ କହିଲା ।

କିନ୍ତୁ ମର୍ଜିଆନାର ଆଖିରୁ କିଛି ଲୁଚି ରହିବା ସହଜ ନୁହେଁ । ଘର କାନ୍ଥ ଦାଡ଼ରେ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଟ ନାଲିଗାର ଦେଖି ତାର ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ସେ ଖଣ୍ଡିଏ ନାଲିଚକ୍ ଯୋଗାଡ଼ କରି ସେ ଧାଡ଼ରେ ଥିବା ସବୁ ଘରର କାନ୍ଥ କଡ଼ରେ ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ନାଲି ଗାର ପକାଇଦେଲା ।

ତା ଆରଦିନ ଘେର ଦଳ ଆଗସରି ସହରକୁ ଆସିଲେ । ଯିଏ ନାଲିଚକ୍ ଦେଇଥିଲା, ତାକୁ ଘେନି ସରଦାର ଗଲା । କିନ୍ତୁ ଦେଖାଗଲା, ଗଳିରେ ସେ ଧାଡ଼ରେ ଥିବା ସବୁ ଘରର କାନ୍ଥରେ ଏକାପରି ନାଲିଗାର ଅଛି । ଏଥର ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ହତାଶ ହୋଇ ଫେରିଗଲେ । ଯିଏ ସନ୍ଧାନ ଦେଇଥିଲା ତାର ମୁଣ୍ଡ କାଟ ହେଲା ।

ଏହିପରି ଦଳର ଦୁଇଜଣ ମଲେ । କିନ୍ତୁ କିଛି କାମ ହେଲା ନାହିଁ । ଏଥର ସରଦାର ଏକୃଷ୍ଟିଆ ବାହାରିଲା ।

ସରଦାରର ସଙ୍ଗୀନାନେ କପର ମଲେ ?

ଏବେ ଗୌରଦଳରେ ଥିଲେ ଅଠେଇ ଲକ୍ଷ ଜଣ । ସରଦାର ତାର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ଏଥର ମୁଁ ନିଜେ ଘର ଠାଏ କରି ସେ ଲୋକକୁ ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଉପାୟ ଘିରି କରିଛି । ତୁମେମାନେ ମଫସଲକୁ ଯାଇ ଉଠେଇଶିଟି ଗଧ କଣିଆଣ । ତାହାଛଡ଼ା ଅଠତିରିଶଟି ବଡ଼ ବଡ଼ ତେଲରଖା ପିପା କଣିଆଣ । ଗୋଟିଏ ପିପାରେ ତେଲ ଭର୍ତ୍ତି ଥିବ, ଆଉ ଗୁଡ଼ିକ ଖାଲି ଥିବ ।”

ସରଦାରର ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ଗୌରମାନେ ତିନି ଗୁରୁଦିନ ଭିତରେ ସବୁ ଯୋଗାଡ଼ କରିଦେଲେ । ସରଦାର ସତତିରିଶଟି ପିପାରେ ଜଣେ ଲୋକାଏଁ ଗୌରକୁ ଲୁଗୁଇଲା । ସେ ପିପା ସଙ୍ଗେ ତେଲ ପିପା ମିଶି ଅଠତିରିଶଟି ପିପା ହେଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗଧ ପିଠିରେ ଦୁଇଟି ଲୋକାଏଁ ପିପା ଲଦା ହେଲା । ସବୁ ପିପାର ବାହାରେ ତେଲ ବୋଳି ଦିଆଗଲା । ବାହାରୁ ଦେଖିଲେ ସେ କେହି ମନେ କରିବ ସେ ପିପା ଭିତରେ ତେଲ ଅଛି ।

ସରଦାର ନିଜେ ଗଧମାନଙ୍କୁ ଅଡ଼େଇ ଅଡ଼େଇ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳକୁ ସହରରେ ଥିବା ଥିଲା । ଯାଇ ଯାଇ ସେ ଆଲିବାବାର ଘର ପାଖେ ରହିଲା । ଆଲିବାବା ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡାରେ ବସି ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିଲା ।

ସରଦାର ତାକୁ କହିଲା, “ମୁଁ ଜଣେ ନେଲ ବେଢ଼ାଣ । ଏତକ ତେଲ ମଫସଲରୁ ଆଣିଛି, ସହରରେ ବିକିବ । ଆଜି ତ ବିକି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାଲି ହେବ । ତେଣୁ ଆଜି ରାତିକ କୌଣସି-ଠାରେ ରହିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ରାତିକ ପାଇଁ ମୋତେ ଅଣ୍ଟା ଦେଇ ପାରିଲେ ବଡ଼ ଉପକାର ହୁଅନ୍ତା ।”

ଆଲିବାବା ଏହି ସରଦାରକୁ ବଣରେ ଦେଖିଥିଲା ଓ ତା ଭୂତର କଥା ଶୁଣିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ର ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ଦେଇଥିଲା ଓ ଭିନ୍ନ ସ୍ଵରରେ କଥା କହୁଥିଲା । ତେଣୁ ଆଲିବାବା ସରଦାରକୁ ଆଦୌ ଚିହ୍ନିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ତାକୁ ଜଣେ ବଦେଶୀ ତେଲ ବେଢ଼ାଣ ବୋଲି ମନେକରି କହିଲା, “ତୁମେ ଆଜି ରାତିକ ଆମ ଘରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହ । କାଲି ତେଲ ବିକି ଯିବ । ଆମ ଘର ଅଗଣାରେ ଗଧମାନଙ୍କୁ ଓ ପିପାଗୁଡ଼ିକ ରଖିପାରିବ ।”

ଗଧମାନଙ୍କୁ ଅଗଣାରେ ରଖାଇ ଆଲିବାବା ଜଣେ ଚାକରକୁ କହିଲା, “ଏମାନଙ୍କୁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଦେ ।” ତାହା-ପରେ ସେ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ ମଜିଆନାକୁ କହିଲା, “ଆଜି ଜଣେ ଅତିଥି ଆସିଅଛନ୍ତି । ସେ ରାତିରେ ଆମ ଘରେ ଖାଇବେ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭଲ ରନ୍ଧାବତ୍ତା କର ।”

ରାତିରେ ଶିଆପିଆ ସରିଲା । ସରଦାରକୁ ଉତ୍ତର ମହଲର ଗୋଟିଏ ବଖର ଶୋଇବାକୁ ଦିଆଗଲା । କିନ୍ତୁ ସରଦାର କହିଲା, “ଶୋଇବାକୁ ଯିବା ଆଗରୁ ମୁଁ ଯାଇ ଗଧମାନଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଦେଖି ଆସେ ।” ଏଥିରେ ଆଲିବାବାର ସନ୍ଦେହ କିଛିବାର କିଛି କାରଣ ନ ଥିଲା । ସେ ନିଜ କୋଠାରେ ଶୋଇବାକୁ ଗଲା । ସରଦାର ଅଗଣାରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିପା ପାଖକୁ ଯାଇ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କରି

କହିଲା, “ମୁଁ ଉପର ମହଲରେ ରହୁଥିବି । ଝରକାବାଟେ ମୁଁ ଟେକା ଫିଙ୍ଗିଲେ ତୁମେମାନେ ଛୁଞ୍ଚିବୁ ପିପାକୁ କାଟି ବାହାର ପଡ଼ିବ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଗୁଲିଆସିବି । ତାହାପରେ କଅଣ କଟିବାକୁ ହେବ ମୁଁ କହିବି ।”

ଏହିପରି କହି ସରଦାର ଉପର ମହଲକୁ ଗଲା । ମର୍ଜିଆନା ଆଲୁଅ ଧରି ତା କୋଠରୀକୁ ବାଟ ଦେଖାଇ ଦେଲା । ସରଦାର ଶୋଇବାକୁ ଯିବାରୁ ମର୍ଜିଆନା ସେଠେଇ ଘରକୁ ଗୁଲିଗଲା ।

ମର୍ଜିଆନା ସେଠେଇ ଘରେ ପ୍ରହସ୍ତ ଦେଖିଲା, ଘାପରୁ ତେଲ ସରିଗଲାଣି । ସେ ଘରେ ଆଉ ତେଲ ନାହିଁ । ତା’ର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା, ଅଗଣାରେ ତେଲ ବେପାରୀର ଏଡ଼େଗୁଡ଼ାଏ ପିପାରେ ତେଲ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ରହିଛି । ସେଥିରୁ କିଛି ତେଲ ଆଣିବାକୁ ବିଚାର କରି ସେ ଅଗଣାକୁ ଗଲା । ସେ ପ୍ରଥମ ପିପା ପାଖକୁ ଗଲାମାତ୍ରେ, ପିପା ଭିତରେ ଥିବା ଗ୍ରେର ତାକୁ ସରଦାର ବୋଲି ମନେକରି ଭିତରୁ ପ୍ରବୁଦିଲା, “ସରଦାର, ବାହାରିବାର ବେଳ ହେଲାଣି ?”

ଗ୍ରେରମାନେ ସୁବିଧାରେ ନିଶ୍ଚାସ ନେଇପାରିବେ ବୋଲି ସରଦାର ପିପା ମାନଙ୍କର ଡାକୁଣି ଖୋଲି ଦେଇଥିଲା । ତେଣୁ ଗ୍ରେର ଧୀରେ ଧୀରେ କହୁଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ମର୍ଜିଆନା ତାର କଥା ଶୁଣିପ ଶିଲ । ସେ ବୁଝିପାରିଲା ଯେ ଏଥିରେ ଜଣେ ଲେଖାଏଁ ଗ୍ରେର ଲୁଚି ରହିଛନ୍ତି ଓ ତେଲ ବେପାରୀ ଜଣକ ହେଉଛି ଗ୍ରେର-ଦଳର ସରଦାର । ଏବେ ପ୍ରତିକାର ନ କଲେ ଗ୍ରେରମାନେ ଯାଇ ଆଲିବାବାର କୁଟୁମ୍ବୟାକ ମାରି ପକାଇବେ ।” ସେ ରୁପ ରୁପ କରି କହିଲା, “ନା, ଏଇକ୍ଷଣି ନୁହେଁ; ଆଉ ଟିକିଏ ପରେ ।”

ଏହିପରି ମଜିଆନା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିପା ପାଖକୁ ଗଲ । ସବୁଠାରୁ ସେହି ଏକା ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ସେହି ଭଉଁର ଦେଲ—‘ଏକକ୍ଷଣି ଦୁହେଁ, ଆଉ ଟକିଏ ପରେ ।’ ଶେଷରେ ସେ ତେଲ ଥିବା ପିପା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେଥିରେ ତେଲ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିବାର ଦେଖିଲା । ସେଥିରୁ ସେ ମାଟିଆଏ ହେବ ତେଲ ନେଇ ବେଷେଇ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ବେଷେଇ ଘରେ ଘାସ ଲଗାଇ ସେ ଗୋଟାଏ ଚବ୍ବରେ ତେଲକୁ ଖୁବ୍ ଗରମ କଲା । ତେଲ ଟକ୍ ଟକ୍ ଫୁଟିବାରୁ ସେ ତାହାକୁ ନେଇ ପୁଣି ଅଗଣାକୁ ଗଲ ଓ ପ୍ରତି ପିପାରେ ସେଥିରୁ କିଛି କିଛି ଢାଳିଦେଲା, ଯେପରି କି ସେଥିରେ ଲୁଚିର ହୁଅନ୍ତୁ । ଲୋକ ପୋଡ଼ିହୋଇ ମରିବ ! ଏହିପରି ସତରଞ୍ଜିଟିଆକ ପିପାରେ ଫୁଟନ୍ତା ତେଲ ଢାଳି ସାରି ସେ ବେଷେଇ ଘର ଝରକାବାଟେ ଛୁଡ଼ା ହୋଇ ଅଗଣାକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଗଲା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ଦେଖିଲା, ସରଘାର ତା ବଖରା ଝରକାବାଟେ ଅଗଣାକୁ ଟେକା ଫିଙ୍ଗିଲା । କିନ୍ତୁ ଅଗଣାରେ ଥିବା ପିପା ଭିତରୁ କେହି ବାହାରିଲେ ନାହିଁ । ତତ୍ପରେ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ଅଗଣାକୁ ଗଲ ଓ ପ୍ରତି ପିପାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲା । ପ୍ରତି ପିପାରୁ ଫୁଟନ୍ତା ତେଲର ଗନ୍ଧ ବାହାରିଥିଲା ଓ ସେଥିରେ ଲୁଚିଥିବା ଚୋର ମରିଯାଇଥିଲା । ଶେଷ ପିପାରୁ କିଛି ତେଲ ନିଆଯାଇଥିବାର ଦେଖି ସେ ଜାଣିପାରିଲା ଯେ କେହି ଜଣେ ତାର ମତଲବ ଜାଣିପାରି ତାରି ତେଲ ନେଇ ଗରମ କରି ସେଥିରେ ତା ସାଥମାନଙ୍କୁ ମାରିଛନ୍ତି । ତା ମନର ଦୁଃଖ କହିଲେ ନ ସରେ । ସେ ଦେଖିଲା, ତାର ନିଜ ଜୀବନର ଠିକଣା

ନାହିଁ । ଶୀଘ୍ର ସେଠାରୁ ପଳାଇଲେ ରକ୍ଷା ।

ସେ ଅଗଣା ପାଟକର ତାଲୁକ୍ଷୀ ବଗିଚାକୁ ପଶିଲା ଓ ବଗିଚାର ପାଚେଣି ଡେଇଁ ପଳାଇଗଲା । ମର୍ଜିଆନାର ମନରେ ଭାରି ଆନନ୍ଦ ଯେ ସେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଶ୍ଵେର ସରଦାରକୁ ବଳିଗଲା । ସରଦାର ତାର ସାଆନ୍ତ ଓ ତାଙ୍କ କୁଟୁମ୍ବକୁ ମାରି ସବୁ ଧନସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଆସିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନିଜର ସତତରୀଣ ଜଣ ସଙ୍ଗୀକୁ ହରାଇ ଏକୁଟିଆ ଜୀବନ ନେଇ ପଳାଇଲା । ମର୍ଜିଆନା ରକ୍ତରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଶୋଇଲା ।

ସକାଳ ହେବାରୁ ମର୍ଜିଆନା ଆଲିବାବାକୁ ଉଠାଇ ଗତ ରକ୍ତର ସବୁ ହାଲୁ କହିଲା । ଆଲିବାବା ଅଗଣାକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା, ପ୍ରତି ପିପାରେ ଜଣେ ଲେଖାଏଁ ଶ୍ଵେର ମରି ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ସେ ଏହା ଦେଖି ଜାବା ହୋଇଗଲା ଓ ମର୍ଜିଆନାର ବୁଦ୍ଧିକୁ ମନେ ମନେ ପ୍ରଶଂସା କଲା । କିନ୍ତୁ ସମୟ ପରେ ସେ କହିଲା, “ମର୍ଜିଆନା, ତୋ ଯୋଗେ ମୋ ପ୍ରାଣ ରହିଲା, ଆମ କୁଟୁମ୍ବର ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରାଣ ରହିଲା । ତୋର ଏ ଉପକାର ମୁଁ ଜୀବନରେ ଭୁଲିପାରିବି ନାହିଁ । ଉପଯୁକ୍ତ ପୁରସ୍କାର ଦେଇ ତୋର ରଣ ଶୁଦ୍ଧିକର ।”

ଏକାପରେ ଆଲିବାବା ବଗିଚାରେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଗାତ ଖୋଳି ସେଥିରେ ଶ୍ଵେରମାନଙ୍କ ମୁର୍ଦ୍ଦାରୁ ନେଇ ଫୋଡ଼ ଦେଲା । ଉପର ମାଟି ସମାନ କରି ଦିଆଗଲା । ଶ୍ଵେରମାନଙ୍କର ହାତ ହତାସାର ଓ ପିପାଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆଲିବାବା ଆପଣା ଘରଭିତରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଲା । ଗପଗୁଡ଼ିକ ନେଇ ସେ ବଜାରରେ ବିକି ଦେଲା । ଆଲିବାବା ଘରେ ଏତେ କାଣ୍ଡ ହୋଇଗଲା; କିନ୍ତୁ ସହରର ଲୋକେ ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସର୍ବଦାରର ଶେଷ କୌଶଳ କପର ପଣ୍ଡ ହେଲା ?

ବୋର-ସର୍ବଦାର ଜୀବନ ଘେନି ପଳାଇଗଲା ସିନା; କିନ୍ତୁ ଆଲିବାବା ଉପରେ କପର ଦାଉ ସାଧୁବ, ସେଥିପାଇଁ ତେଣୁ ଛୁଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ସେ ଆଗ ଜଙ୍ଗଲର ଗୁଡ଼ାକୁ ଯାଇ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସେ ଧନସମ୍ପତ୍ତି ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ଶୁଭଲା--“ଦିନେ ଏଇ-ଠାରେ ମୋର ଏତେ ବୀର ସାଥୀ ଥିଲେ । ଏବେ ସେମାନେ କାହାନ୍ତି ? ହାୟ ! କି ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ସେମାନେ ଜୀବନ ହରାଇଲେ ? ବୀରପୁର ଦୁର୍ଗର ଧର ସେମାନେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁ କରୁ ମରିଥିଲେ ମୋର ଏତେ ଦୁଃଖ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା ! ଆଉ ସେପରି ଗୋଟିଏ ଦଳ ଗଡ଼ିବାର ଆଶା ଦେଖିପାରୁନାହିଁ । ମୋର ଜୀବନ ଏବେ ବୃଥା । ଏତେ କାଳ ଧରି ଆମେ ଏଠାରେ ଯେତେ ଧନରହୁ ସଞ୍ଚିଥିଲୁ ଏବେ ତାକୁ ଆଲିବାବା ଶୋଷିତ ନେବ; ଏହା ସହି ହେବ ନାହିଁ । ତା ଉପରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନ ନେଲେ ମୁଁ ମରି-ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ପାଇ ନ ପାରେ । ଯେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ତାର ବଶ ଧୂସ କରିବି ।”

ଏହିପରି ଅନେକ ବେଳଯାଏ ଚିନ୍ତା କରି କରି ସେ ଗୋଟାଏ କୌଶଳ ଛିନ୍ନ କଲା । ସେ ଜଣେ ଧନୀ ବ୍ୟବସାୟୀର ବେଶ ଧରିଲା । ସହରକୁ ଯାଇ ସେ ଗୋଟିଏ ଘର ଭଡ଼ା ନେଇ ରହିଲା । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସେ ଗୁଡ଼ାରୁ ବହୁତ ଦାମିକା ରେଶମ ମଶମଲ ପ୍ରଭୃତି କପଡ଼ା ନେଇ ସେହି ଘରେ ଗୋଟାଏ ଦୋକାନ ଖୋଲିଲା ।

ଦୈବାତ୍ ତାର ଠିକ୍ ସାମନାରେ କାସିମ୍‌ର ଦୋକାନ ।
 କାସିମ୍‌ମଲ୍ ପରେ ଆଲିବାବାର ପୁଅ ସେହି ଦୋକାନ ଚଳାଉ-
 ଥିଲା । ଶ୍ଵେର ସର୍ଦ୍ଦାରକୁ ନୁଆ ବେଶରେ ସେ ଚିହ୍ନିବ କିପରି ?
 ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦିଙ୍କର ଖୁବ୍ ଶ୍ରବ ଘୋଇଗଲା । ସର୍ଦ୍ଦାର
 ଅନେକ ସମୟରେ ଆଲିବାବାର ପୁଅ ସଙ୍ଗେ ଗଳ୍ପ କରୁଥିଲା ଓ
 ତାକୁ ନାନା ଯୌଖାନ ଜନସ ଉପହାର ଦେଉଥିଲା । ବେଳେ-
 ବେଳେ ତାକୁ ଡାକି ଶ୍ଵେଜ ଦେଉଥିଲା ।

ଆଲିବାବାର ପୁଅ ଭାବିଲା, “ସେ ମୋତେ ଏବେ ଜନସ
 ଦେଉଛନ୍ତି, ଏତଥର ଖାଇବାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କିଛି
 ନ ଦେବା ସୁଦ୍ଧା ନେଉନାହିଁ ।” ଏହିପରି ବନ୍ଦର ଦିନେ ସେ
 ତାର ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା, “ବାପା, ମୋର ଦୋକାନ ସାମନାରେ
 ଜଣେ ନୁଆ ବେପାରୀ ଦୋକାନ ଖୋଲିଛନ୍ତି । ଲୋକଟି ଶ୍ରୀ
 ଭଲ । ମୋ ସାଥରେ ସେ ଗପ କରନ୍ତି; ବେଳେବେଳେ ଖାଇବାକୁ
 ଡାକନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କିଛି ଦେଇ ନ ପାରିବାରୁ ଖରପ ଲାଗୁଛି ।”
 ଆଲିବାବା ଏହା ଶୁଣି ପୁଅକୁ କହିଲା, “ସେ ଯେବେ ତୋତେ
 ଏତେ ଆଦର କରନ୍ତି, ତେବେ ତୁ ତାଙ୍କୁ ଥରେ ଘରକୁ ଡାକି ଆଣି
 ଖାଇବାକୁ ଦେବା ଉଚିତ । ଆଜି ଡାକିଆଣ ।”

ପୁଅ ନୁଆ ବେପାରୀକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲା । ଆଲିବାବା
 ମଞ୍ଜିଆନାକୁ କହିଲା, “ଆଜି ଜଣେ ବଡ଼ ଅତିଥି ଆମ ଘରକୁ
 ଆସିବେ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଖାନା ତିଆରି କର । ମାଂସର
 ତରକାରୀ; ଭଜା ପ୍ରଭୃତି କରିବୁ । ଭଲ ପଲାଉ ମଧ୍ୟ ହେବା
 ଦରକାର ।”

ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳକୁ ନୂଆ ବେପାରୀକୁ ସଙ୍ଗରେ ଯେନି ଆଲିବାବାର ପୁଅ ଘରକୁ ଆସିଲା । ବେପାରୀ ଓ ଆଲିବାବାଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ସମୟଯାଏ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିଲା । ଏହି ସମୟରେ ବେପାରୀ କହିଲା, “ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲିଯିବି । ଖାଇବାବେଳକୁ ମୁଁ ଘରକୁ ଯିବା ଘରକାର ।” ଏହା ଶୁଣି ଆଲିବାବା କହିଲା, “ତାହା ହୋଇ ନ ପାରେ । ଆଜି ଆପଣ ଆମର ଅତିଥି । ଆମ ଘରେ ଭୋଜନ ନ କରି ଯିବେ କେମିତି ?” ବେପାରୀ କହିଲା, “ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ଖାଇବାରେ ମୋର ଆପତ୍ତିର କାରଣ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କଥା ହେଉଛି, ମୁଁ ଆଦୌ ଲୁଣ ଖାଏ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ରନ୍ଧାରେ ଲୁଣ ପଡ଼ିଥିବ; ସେଥିପାଇଁ ମନା କରୁଛି ।”

ଏହା ଶୁଣି ଆଲିବାବା କହିଲା, “ସେଥିପାଇଁ ଆପଣ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେଉଛି, ଆପଣଙ୍କ ଖାଦ୍ୟରେ ଆଦୌ ଲୁଣ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ । ଆଜି ରାତ୍ରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆମ ଘରେ ଖାଇବାକୁ ହେବ ।”

ଆଲିବାବା ସେତେଇ ଘରକୁ ଯାଇ ମଜିଆନାକୁ କହିଲା, “ଆଜି ଯେଉଁ ଅତିଥି ଆସିଛନ୍ତି, ସେ ଆଦୌ ଲୁଣ ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯେତେ ଜିନିଷ ରନ୍ଧାହେବ କାହିଁରେ ଲୁଣ ପକାଇବୁ ନାହିଁ ।”

ମଜିଆନା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା; “ହଉ, ମୁଁ କାହିଁରେ ଲୁଣ ପକାଇବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଗୋଟାଏ ବିଷୟରେ ସନ୍ଦେହ ଲାଗୁଛି । ଏ ଭଦ୍ରଲୋକ ନିଶ୍ଚୟ ଜଣେ ଅଭଦ୍ଧ ଲୋକ ହୋଇଥିବେ । ତରକାରୀରେ ଲୁଣ ନ ଖାଇବା ଲୋକ ମୁଁ କେବେ ଦେଖିନାହିଁ । ଆମ ଧର୍ମରେ ଅଛି ଯେ ଚୁଡ଼ଚ୍ଛା ଓ ଅତିଥି ଏକାଠି

ବସି ଲୁଣ ଖାଇବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଜୀବନବ୍ୟାପୀ ବନ୍ଧୁତା । ସିଏ ଯାହା ସଙ୍ଗରେ ଲୁଣ ନ ଖାଏ, ତା ସଙ୍ଗେ ହୁଏତ ଶତ୍ରୁତା ଥାଇପାରେ ।”

ଆଲିବାବା ଟିକିଏ ବିରକ୍ତ ହେଲାପରି କହିଲା, “ଏ ସାମାନ୍ୟ କଥାରୁ ତୁ ଏତେ ଅର୍ଥ ବାହାର କରୁଛୁ କାହିଁକି ? ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମୋ ପୁଅର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ । ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତାରୁ ମୁଁ ଜାଣୁଛି, ସେ ଜଣେ ସାଧୁ ଓ ସରଳ ଲୋକ । ହୁଏତ ଲୁଣ ଖାଇବା ସେ ଗୁଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି । ସେଥିରୁ ତାଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରିବା ପାପ ଓ ଅନ୍ୟାୟ । ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି, ତାହା କିର ।”

ମର୍ଜିଆନାର ସନ୍ଦେହ ଘୁଞ୍ଚିଲା ନାହିଁ । ସେ ଯବୁ ଅଲଗା ରହିଲା; କିନ୍ତୁ ଲୋକଟାକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ତା ମନ ଅସ୍ଥମ୍ଭ ହେଉ-
ଥାଏ । ରକ୍ତାବତ୍ତା ସରିଲା । ଖାନ୍ନା ପରସିଦେବା ବାହାନାରେ ମର୍ଜିଆନା ଖାଇବା ଟେବୁଲ ପାଖକୁ ଯାଇ ଅତିଥିର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା-
ମାତ୍ର ଜାଣିପାରିଲା ଯେ ଏହି ବେପାରୀ ହେଉଛି ଗୌର ସରଦାର; ଶରୀର ମତଲବରେ ଆସିଛି । ସେ ଭଲକରି ତାର ପୋଷାକକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ଯେ ତାର ଶ୍ରମୀ ଭିତରେ ସେ ଗୋଟାଏ ଛୁବ ଲୁଗୁଲ ରଖିଛି । ଏହି ଛୁବରେ ସେ ଯେ ଆଲିବାବାକୁ ମାରିବାକୁ ଆସିଛି, ଏ ବିଷୟରେ ତାର ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ । ସେ ଯେ କାହିଁକି ଲୁଣ ଖାଇବାକୁ ମନା କରିଥିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ ସେ ଜାଣି ପାରିଲା । ସେ ଆଲିବାବା ସାଥରେ ବସି ଲୁଣ ଖାଇଥିଲେ, ଧର୍ମର ବିଧି ଅନୁସାରେ ସେ ଆଉ କେବେ ଆଲିବାବାକୁ ମାରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏବେ ସେ ଖାଉନ୍ଦାର ବିପତ୍ତି ବୁଝି ପାରିଲା । ଯାହାକୁ ସେ ଆଦର କରି ଭୋକ ଖୁଆଉଛନ୍ତି, ସେ ଆସିଛି, ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା

କରିବାପାଇଁ । ନିଜର ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ସେ ଗୋଟାଏ କୌଶଳ କଲ ।

ଆଲିବାବା, ତା ପୁଅ ଓ ଅନ୍ଧେ ଖାଇ ବସିବାମାତ୍ରେ, ସେ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ ଏକ ନାଚୁଣୀର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଲା । ଜଣେ ଚାକରକୁ ବାଦ୍ୟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ସଙ୍ଗରେ ନେଲା । ଦୁହେଁଯାକ ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଚାକର ବାଦ୍ୟ ବଜାଇଲା ଓ ମଜିଆନା ନାଚିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା'ର ନାଚ ଦେଖି ଅନ୍ଧେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶଂସା କଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ଘରୁ ଗୋଟିଏ ଛୁରା ନେଇ ପୁଣି ନାଚିଲା । ନାଚୁ ନାଚୁ ଛୁରୁକୁ ସେ କେତେବେଳେ ନିଜ ଛାତ୍ର ପାଖକୁ ନେଇ ଯାଉଥାଏ, କେତେବେଳେ ଚାକରର ବେଶ୍ ପାଖକୁ ନେଇ ଯାଉଥାଏ । ତା' ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କ ରଖି ନାଚୁଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ଟେବୁଲ୍‌ର ଖୁବ୍ ନିକଟକୁ ଛୁରା ଦେଖାଇ ନାଚି ନାଚି ବୁଲି ପଡ଼ୁଥାଏ ।

ଏହିପରି ନାଚି ନାଚି ସେ ଟେବୁଲ୍ ପାଖକୁ ଯାଇ ହଠାତ୍ ଛୁରୁଟାକୁ ଅନ୍ଧେର ଛାତ୍ରରେ ଭୁଟିଦେଲା । ଅନ୍ଧେ ଚଉକିରୁ ଟଳି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ଛାତ୍ରରୁ ରକ୍ତର ସୁଅ ଛୁଟିଲା । ଆଲିବାବା ରାଗରେ ଉଠି ଆସି ମଜିଆନାକୁ କହିଲା, “ରକ୍ଷସି, ତୁ କ'ଣ ନ କଲୁ । ମୋର ଘରେ ମୋର ଅନ୍ଧକୁ ହତ୍ୟା କଲୁ । ତୋ ପାତ୍ରରେ ମୋତେ ଭାଜିକଲୁ ।”

ମଜିଆନା କି ପୁରସ୍କାର ପାଇଲୁ ?

ମଜିଆନା ଧୀର ଭାବରେ କହିଲା, “ମୁଁ କାହାକୁ ହତ୍ୟା କରିଛୁ ଜାଣିଲେ ମୋ ଉପରେ ରାଗିବେ ନାହିଁ । ଆପଣମାନଙ୍କ ଜୀବନରକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ମୁଁ ଏହା କରିଛୁ । ଲୋକଟା ମରଗଲଣି । ଭଲ କରି ଦେଖନ୍ତୁ; ଏ ଲୋକଟା ସେହି ଚୋର ସର୍ଦ୍ଦାର କି ଆଉ କିଏ ?”

ଆଲବାବା ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲା, ପ୍ରକୃତରେ ତାର ଅତିଥି ହେଉଛି ଚୋର ସର୍ଦ୍ଦାର । ସେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ମଜିଆନାକୁ କ୍ଷମା ମାଗି କହିଲା, “ବାସ୍ତବରେ ତୁ ଖୁବ୍ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତ । ଆମେ ଯାହାକୁ ଚିହ୍ନିପାରି ନ ଥିଲୁ, ତାକୁ ତୁ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନିଛୁ ।” ତତ୍ପରେ ମଜିଆନା ସର୍ଦ୍ଦାରର ଅଜ୍ଞା ଭିତରେ ଥିବା ଛୁରକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇ କହିଲା, “ଏ ଲୋକଟା ସେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମାରବାକୁ ଆସିଥିଲା, ଏଥିରେ ଆଉ କଅଣ ସନ୍ଦେହ ଅଛି । ବନ୍ଧୁକରୁ କେହି ଛୁର ନେଇ ଆସେ ? ଆପଣଙ୍କ ମନେ ଥିବ, ସେ ଲୁଣ ଖାଇବାକୁ ମନା କରିଥିଲା । ତାର କାରଣ ଏବେ ବୁଝି ପାରୁଥିବେ । ସେ ଥରେ ଆପଣଙ୍କ ସାଥରେ ଲୁଣ ଖାଇଥିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଆଉ ମାରି ପାରିନଥାନ୍ତା । ସେଥିପାଇଁ ସେ ମିଛରେ କହୁଥିଲା, ସେ ଲୁଣ ଖାଏନାହିଁ । ଏବେ ମୋ କଥା ସତ କି ନା ବୁଝନ୍ତୁ । ଦେଖନ୍ତୁ, ଏଇ ଲୋକଟା ଆପଣଙ୍କ ଭାଇ କାସିମ୍‌କୁ ଗଡ଼ ଗଡ଼ କରି ହାଣିଥିଲା । ଏଇ ଲୋକଟା ତେଲ ବେପାରୀ ସାଜି ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ପଶିଥିଲା । ଧରପଡ଼ିଯିବା ଭୟରେ ପଲାଇ

ଥିଲା । ଏବେ ସେଇ ଲୋକ ଲୁଗା ଦୋକାନୀ ସାଜି ଆପଣଙ୍କର ଆଡ଼େ ହେଇ ଆସିଥିଲା, ଆପଣମାନଙ୍କୁ ମରବାକୁ । ମୁଁ ତାକୁ ମାରି ଯେବେ ଅନ୍ୟାୟ କରିଛି, ମୋତେ ସାହା ଇଚ୍ଛା ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ଆଲିବାବା କହିଲା, “ମଜିଆନା, ତୁ ଯେ କେତେଥର ଆମ ପ୍ରାଣ ରଖିଛୁ, ଏଥରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଜୀବନରେ ତୋର ରଣ ସୁଝି ହେବନାହିଁ । ତୋତେ ମୁଁ ଥରେ ପୁରସ୍କାର ଦେବାକୁ କହିଥିଲି । ଆଜି ସେହି ପୁରସ୍କାର ନେ । ଆଜିଠାରୁ ତୁ ଆମ ଘରର ଗୁକରଣୀ ନୋହୁ । ତୁ ହେବୁ ମୋର ବୋହୂ ।”

ଏହା କହି ଆଲିବାବା ପୁଅର ହାତ ସହିତ ମଜିଆନାର ହାତକୁ ମିଳାଇ ଦେଲା । ଆନନ୍ଦରେ ମଜିଆନାର ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ।

ଆଲିବାବା ଶ୍ଵେତ ସର୍ଦ୍ଦାର ଗବକୁ ବଗିଚାରେ ଝୋଟିଦେଲା ।

ଗୁହାରି ଧନ କଣ ହେଲା ?

ମହାଆଡ଼ମ୍ବରରେ ଆଲିବାବାର ପୁଅ ସହିତ ମଜିଆନାର ବିବାହ ହୋଇଗଲା । ବହୁଲୋକ ଭୋଜି ଖାଇ ଆନନ୍ଦରେ ମାତିଲେ । ଅତିସବାଜି, ନାଚ, ତାମସାର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ ।

ଆଲିବାବା ପୁଅ ବୋହୂ, ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ବଧବା ଭାଉଜକୁ ନେଇ ସୁଖରେ ରହିଲା । ତା ମନରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତା ଥାଏ । ଶ୍ଵେର ଦଳର ଆଉ କେହି ଅଛନ୍ତି କି ? ଗୁହାଁର ଧନସମ୍ପତ୍ତି କ'ଣ ହେଲା ?

ଏହିପରି ବର୍ଷେ ଚାଲିଗଲା । ଶ୍ଵେର ଦଳର ଆଉ କେହି ଥିବାର କିଛି ସଙ୍କେତ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଦିନେ ସେ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଗଲା । ଗୁହାଁ ପାଖରେ ଘୋଡ଼ାକୁ ବାନ୍ଧି ଦେଇ ସେ କହିଲା, “ଜାଣୁଥିଲୁ, ଖୋଲିଯାଆ ।” ଆଗଭଳି ଗୁହାଁର ପଥର ଦୁଆର ଫିଟିଗଲା । ଭିତରେ ପଣି ଆଲିବାବା ସବୁ ଜିନିଷକୁ ଦେଖିଲା । ବର୍ଷକ ତଳେ ଯାହା ଯେଉଁପରି ଥିଲା, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅଛି । ଏଥିରୁ ସେ ଜାଣିଲା ଯେ ଗଲାବର୍ଷକ ଭିତରେ କେହି ଗୁହାଁ ଭିତରକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । ସେଦିନ ସେ କିଛି ସୁନା ଘୋଡ଼ା ପିଠିରେ ଲଦି ଘରକୁ ଆଣିଲା । ସେହିଦିନଠାରୁ ସେ ସୁବିଧା ଦେଖି ବେଳେବେଳେ ଗୁହାଁରୁ ଧନ ରହୁ ନିଜ ଘରକୁ ନେବାରେ ଲାଗିଲା ।

ନିମ୍ନେ ସେ ବୁଢ଼ା ହୋଇ ଆସିଲା । ଦେହର ବଳ ହଟି ଆସିବାର ଦେଖି ଦିନେ ସେ ପୁଅକୁ ଡାକି କିପରି ସେ ଶ୍ଵେର-ମାନଙ୍କର ଧନରହୁ ଆଣିଲା, ସେ କଥା କହିଲା ଓ ଗୁହାଁର ଦୁଆରମୁହଁ ଖୋଲିବା ଓ ବନ୍ଦ କରିବାର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ କହିଲା । ତତ୍ତ୍ଵାପରେ ପୁଅକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ସେ ଗୁହାଁଟି ଦେଖାଇ ଦେଲା ।

ଆଲିବାବା ମଲାପରେ ତା ପୁଅ ସେହି ଗୁହାଁରୁ ଧନ ଆଣି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ସୁଖରେ ରହିଲା । ତା ଅନ୍ତେ ତା ପୁଅ, ତାପରେ

ଭାର ପୁଅ ଏହିପରି ଗୁହାର ଧନ ଆଣୁଛନ୍ତି । ଏବେ ମଧ୍ୟ
ଆଲିବାରର ବଣଧର ସେହି ଗୁହାରୁ ଧନ ଆଣି ସ୍ୱଳ୍ପରେ
ଚଳୁଛନ୍ତି । ଗୁହାରେ ଏତେ ଧନ ଥିଲା ଓଏ ସେତେ ଆଣିଲେ
ସୁଦ୍ଧା ଆଜିଯାଏ ସରିବାକୁ ନାହିଁ ।

ମୋ କଥାଟି ସରିଲା ।

ବିଶ୍ୱସ୍ତାବୃତ୍ୟ ସ୍ତୁତିମାଳା

। ଅଲଭର ଟୁରଷ୍ଟ	୨୭ । ତେଜସ୍ କାହାଣୀ
। ଗଲଭରର ବ୍ରମଣକାହାଣୀ	୨୮ । ଆଭସନ୍ଦ୍ରୋ
। ମୁକ୍ତକଟିକ ଓ ମୁଦ୍ରାଗ୍ରନ୍ଥ	୨୯ । ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମଣି
। ସମୁଦ୍ରର ନାବକ	୩୦ । ରତ୍ନଦ୍ୱୀପ
। ରାଜା ସଲେମନ୍-ଙ୍କ ସ୍ତବ୍ଧାଣ୍ଡି	୩୧ । ପ୍ରବ୍ୟାଜ ଦ୍ୱୀପ
। ବସୁଧା	୩୨ । କଳାଶର
। ଚନ୍ଦ୍ରପାଦ	୩୩ । ରବିନ୍ଦ୍ର ଦୁର୍ଗ
। ପମ୍ପେଇନଗରର ଶେଷଦିନ	୩୪ । ଫ୍ରୋନୋ
। ରାଜପୁତ୍ର ଓ ଭିକାରୀ	୩୫ । ନିକୋଲସ ନିକଲ୍ସ
। ଦୁଇଟି ନଗରର କାହାଣୀ	୩୬ । ହେନରୀ ରୂପର୍ଟ
। ଚନ୍ଦ୍ରପୁତ୍ର	୩୭ । ବଦିସର
। ସାଲମସ୍ ମାରନର	୩୮ । ତେଜସ୍ କପରଜିଲ୍ଡ
। ଲୌହମୁଖାଧାର ମଣିଷ	୩୯ । ହରଣରାଜ
। ରବିନ୍ଦ୍ରପନ୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ	୪୦ । କଳାଜୁଲ
। ଅଶ୍ରୀ ଦିନରେ ପୃଥିବୀ ପରିକ୍ରମଣ	୪୧ । ଟମକକାଙ୍କ କେବଳ
। ଦୁଃଖିନୀ	୪୨ । ଲିଭ୍-ନାତୋଲ୍
। ବିଚିତ୍ର ଚାବିଜ	୪୩ । ହୋମର କାହାଣୀ
। ଶେକ୍ସପିଅର କାହାଣୀ (୧ମ)	୪୪ । ଗର୍ବି କାହାଣୀ
। " " (୨ୟ)	୪୫ । ମୋସାସା କାହାଣୀ (୧ମ)
। " " (୩ୟ)	୪୬ । " " (୨ୟ)
। ଶ୍ରୀସଦେଶର ଉପକଥା	୪୭ । ନେଣ୍ଡାଦୁର୍ବର ବନ୍ଦୀ
। ଅନେକ ଆଶା	୪୮ । ଇଶ୍ଟ କାହାଣୀ
। ସମୁଦ୍ର ଗର୍ଭରେ କୋଡ଼ଏହଜାର	୪୯ । ରମାୟଣ କାହାଣୀ
ଲବ୍ ବ୍ରମଣ	୫୦ । ମାଟିନ ରାଟ୍ଲର
। ଟମ୍ ସପର	୫୧ । ଟାଇମ୍ ମେସିନ
। ଟଲଷ୍ଟସ୍ କାହାଣୀ (୧ମ)	୫୨ । ରାଣାଙ୍କ ସେବାରେ
" " (୨ୟ)	୫୩ । ଶ୍ରୀ
	୫୪ । ଅହମ୍ମଦ ଓ ବାନ୍ତ